

ରାଜୀନାର
ରହିବାର, ୦୪ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୧୫
email :
rabibarachayan2015@gmail.com

**ଧାରାବାହିକ
ଉପନ୍ୟାସ**
ଡ.ଭାରବତ ବେହେରା

ଭାଗ-୨୭
(ପୂର୍ବ ପ୍ରକଳ୍ପିତ ଉତ୍ତରାତ୍ମା...)

ପୂର୍ବଦିନ ମୁଁ ତ୍ରିକଟାରୁ ତାକି ପତରିଥୁଣି,
ଏକଥା କଥା ସତ୍ୟ ମାଆ । ମୋ ସ୍ଵାମୀ ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦିତ
ଯେଉଁଠିରେ ବାହି ବାହିଛି ? ମୋ କଥା ଶୁଣି
ତ୍ରିକଟା ହିସବୀ କହିଥୁଲେ ମୁଁ ସେ ବନ୍ଦକୁ
ଦେଖନ୍ତିମା ଦେଖନ୍ତିମା ? ସାତେ । ବୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ
ଯାହା ଶୁଣି । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ । ତ୍ରିମୁ
ସ୍ଵାମୀ ରାମେଶ୍ଵର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରଥରେ ବନ୍ଦିଏ
ବାହି ଦେବଜୀତ । ଶୁଭ ଶାଶ୍ଵତେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆକୃତିର
କରିବେ । ସେଥାପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହିମା
ସହସ୍ର ବୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ସବର କରି ରଖିଛନ୍ତି ।

ତ୍ରିକଟା କଥା ଶୁଣି ମୋ କାହିଁ ଦମକାଏ
ତତ୍ତ୍ଵା ପବନ ହେଉ ଅର୍ଥିରୁ । ଉଭାତା ହୋଇ
ଯାଇଥିରୁ କାହିଁ ବାହିଛି ? ମୋ କଥା ଶୁଣି
ତ୍ରିକଟା ହିସବୀ କହିଥୁଲେ ତାକି କମି ଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ନୀତି
ପ୍ରତାଙ୍କ ହେଉଛନ୍ତି ସୀତାଦେବୀ ।
ଜୀବନଯାକ ଦୀପ ଭଲି ଜଳିଜଳି ସେ
ନିଜ ପରିବାରକୁ ସମାଜକୁ ଆଲୋକ
ଦାନ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାକ ତୁଳ୍ୟ
ପତିବ୍ରତା, ପତି ପରାଯଣା, ପତି ସୋହାଗିନୀ ନାରୀ ତାଙ୍କ ପରେ
ଆଉ ଦେଖନ୍ତାକୁ ମିଳିଛି ନାହିଁ । ସେହି ମହନୀୟ, ଆଦର୍ଶ
ସ୍ଵାନୀୟା, ମହିମା ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଡ.ଭାରବତ ବେହେରା
ତାଙ୍କର 'ବୈଦେହୀ' ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ।

ବୈଦେହୀ

'ବୈଦେହୀ' ସୀତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ନାମ ।

ଆର୍ଯ୍ୟା ଭାରତୀୟ ନାରୀ ସମାଜରେ ସୀତା

ହେଉଛନ୍ତି ମହିତ୍ରମଣି । ତାଙ୍କ ତୁଳ୍ୟା
ନାରୀ ବିଶ୍ଵରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ବିରଳ । ସେବା,
ତ୍ୟାଗ, ଶ୍ରୀଦୀନ, ଦୟା, କ୍ଷମାର ମୁର୍ମିନାମତ୍ତ

ପ୍ରତାଙ୍କ ହେଉଛନ୍ତି ସୀତାଦେବୀ ।

ଜୀବନଯାକ ଦୀପ ଭଲି ଜଳିଜଳି ସେ
ନିଜ ପରିବାରକୁ ସମାଜକୁ ଆଲୋକ
ଦାନ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାକ ତୁଳ୍ୟ

ପତିବ୍ରତା, ପତି ପରାଯଣା, ପତି ସୋହାଗିନୀ ନାରୀ ତାଙ୍କ ପରେ
ଆଉ ଦେଖନ୍ତାକୁ ମିଳିଛି ନାହିଁ । ସେହି ମହନୀୟ, ଆଦର୍ଶ
ସ୍ଵାନୀୟା, ମହିମା ଚରିତ୍ରକୁ ନେଇ ଡ.ଭାରବତ ବେହେରା
ତାଙ୍କର 'ବୈଦେହୀ' ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ।

ଡ. ବେହେରାଙ୍କର 'ବୈଦେହୀ' ଧୂନି ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ଶୁଣଗ୍ରହୀତ
ପାଇ...
ମୁଖ କମାନ ପାଇଲା ମାଆ ପାଇଲା ।

କହିଥୁଲା, ନା ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଇଁ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଧ୍ୟାନ ପାଇଁ
ଶାଶ୍ଵତ ଆପି ପହଞ୍ଚିବାର ସମାଦ ଆପି ପହଞ୍ଚି
ଯାଇଛି । ଏ ଶବ୍ଦର ମୁଁ ରାଜବାଟାରୁ ଶୁଣି
ଆପିଲି ।

ମୁଖ କମାନ ପାଇଲା ହୋଇଥାରିବି ମାଆ ।

କହିଥୁଲା, ନା କାନକାଳୀ । ମୁଖ କମାନ ପାଇଲା
ହୋଇନାହିଁ । ଗତକାଳୀ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ରାଜବବାକୁ ଏକ ଦୂତ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ ।

ଦୂତ ଆପିଥିଲା ମାଆ ତ୍ରିକଟା । କି ଖବର
ନେଇ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ।

ଅଗବ ନାମକ ଏକ ଦୂତକୁ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ତାକୁ ଦେଖୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇମାନରେ ଉପରୁଗୁଣ ପ୍ରତିଧିମ୍ବ
ଅନ୍ତରେ କହିଥୁଲେ ମୁଖେ ପାଇଁ ପରିବାରର ମହିମା
ଏକଥା ପାଇଁ ପରିବାରର ମହିମା । ଏକଥା
ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ
କରିବେ । ନିରାଜ ନିରାଜ କରିବେ ।

ତାଙ୍କ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ମାଆ ତ୍ରିକଟା । କି ଖବର
ନେଇ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ।

ଅଗବ ନାମକ ଏକ ଦୂତକୁ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ତାକୁ ଦେଖୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇମାନରେ ଉପରୁଗୁଣ ପ୍ରତିଧିମ୍ବ
ଅନ୍ତରେ କହିଥୁଲେ ମୁଖେ ପାଇଁ ପରିବାରର
ମହିମା । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା
ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ
କରିବେ । ନିରାଜ ନିରାଜ କରିବେ ।

ତାଙ୍କ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ମାଆ ତ୍ରିକଟା । କି ଖବର
ନେଇ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ।

ଅଗବ ନାମକ ଏକ ଦୂତକୁ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ତାକୁ ଦେଖୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇମାନରେ ଉପରୁଗୁଣ ପ୍ରତିଧିମ୍ବ
ଅନ୍ତରେ କହିଥୁଲେ ମୁଖେ ପାଇଁ ପରିବାରର
ମହିମା । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା
ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ
କରିବେ । ନିରାଜ ନିରାଜ କରିବେ ।

ତାଙ୍କ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ମାଆ ତ୍ରିକଟା । କି ଖବର
ନେଇ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ।

ଅଗବ ନାମକ ଏକ ଦୂତକୁ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ତାକୁ ଦେଖୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇମାନରେ ଉପରୁଗୁଣ ପ୍ରତିଧିମ୍ବ
ଅନ୍ତରେ କହିଥୁଲେ ମୁଖେ ପାଇଁ ପରିବାରର
ମହିମା । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା
ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ
କରିବେ । ନିରାଜ ନିରାଜ କରିବେ ।

ତାଙ୍କ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ମାଆ ତ୍ରିକଟା । କି ଖବର
ନେଇ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ।

ଅଗବ ନାମକ ଏକ ଦୂତକୁ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ତାକୁ ଦେଖୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇମାନରେ ଉପରୁଗୁଣ ପ୍ରତିଧିମ୍ବ
ଅନ୍ତରେ କହିଥୁଲେ ମୁଖେ ପାଇଁ ପରିବାରର
ମହିମା । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା
ନିରାଜ ସତ୍ୟ ମାଆ । ଏକଥା ନିରାଜ ସତ୍ୟ
କରିବେ । ନିରାଜ ନିରାଜ କରିବେ ।

ତାଙ୍କ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ମାଆ ତ୍ରିକଟା । କି ଖବର
ନେଇ ଦୂତ ଆପିଥିଲା ।

ଅଗବ ନାମକ ଏକ ଦୂତକୁ ତୁମ ସ୍ଵାମୀ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ତାକୁ ଦେଖୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇମାନର

ସାହିତ୍ୟ ଯଦି ଭୁଲ ନିୟମରେ ତିଆରି ହେଲା ତେବେ ତାହା ଆଗାମୀ ପିତ୍ତିକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବ : ଅମରେଶ ବିଶ୍ୱାଳ

ଅମରେଶ ବିଶ୍ୱାଳ

ଓଡ଼ିଆ କଥା ସାହିତ୍ୟ ଜଗତର ଗୋଟେ ସ୍ଵର୍ଗତ ଉଚ୍ଚାରଣ । ଅନୁଭବର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତରେ ତାଙ୍କ ସୃଜନ ବେଶ ଆବେଦନ ଛଳଛଳ । କେବଳ ଗଞ୍ଜ ଉପନ୍ୟାସ ନୁହେଁ, କବିତାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାରଦର୍ଶତା । କେତେବେଳେ ତାର ସମ୍ବ୍ରଦ ପରି ତ କେତେବେଳେ ଛଳଛଳ ଭାବୋଜ୍ଜ୍ଵାଳକୁ ନେଇ ତାଙ୍କର ସର୍ଜନ୍ତା । ଜଣେ କୁଣ୍ଠଳୀ ସ୍ମର୍ଷା ଭାବରେ ସେ ନିଜ ପାଇଁ ତିଆରି କରିପାରିଛନ୍ତି ନିଜର ପରିଚୟ । ତାଙ୍କ ସହ ଏଥରର ଆଳାପ..

ପ୍ରସ୍ତୁତି : ସୌରିଷ୍ଟ୍ରୀ ସାହୁ

କେମିତି ହୋଇଥିଲା ଆପଣଙ୍କ ସୃଜନର ଆଦ୍ୟ ସୁରଣ ?

■■■ ବିନ୍ଦି ବିନ୍ଦି ଲୁହନ ଥାଲୁ ତଳେ, ଦୈନିକ ବ୍ୟାରେ ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ମୋଟା ଗାର ପକା ସ୍କୁଲ ପରିଦର୍ଶନ ଖାତା ଖେଳେର ବସେ, ବାପା ତାଙ୍କ ତଳରେ ଥିବା ବେଗାର ତୁଟିକୁ ମେଟି ମୋତି ଧାନସ୍କଳ ଭାବେ ତୁଟିକୁମୁଦି ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଲୟ ପରିଦର୍ଶନ କଲି । ବିଦ୍ୟାଲୟ ହତରେ ପଢ଼ୁ ପଶୁ ପାଣି ନିପାର କୁମେ ଶୁଣୁ ଆପୁର୍ବିକା ଫୁଲର ମୁହଁ ଦେଖି ମନ ଶୁଣୁ ଗଲା ।' ଏମିତି ଏମିତି ତାଙ୍କେ ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ମୋର ପାଠ୍ୟକାରୀ । କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଓ ମୟୋରଙ୍ଗ ସାମାରେ ଜାତୀୟ ଭାବରେ ନିରାମିତ ଥିବା ଦୁରୁଗୁଣା ସ୍କୁଲ ହତରେ ଆମ ବିକୁଳ ବିହାର ଜାଗରି କୁର୍ବାର କୁର୍ବାର । ହୋଟିଆ ଛକଟେ । ବାପା ସେଠି ଆଥାରି ମୁଲ ପରିଦର୍ଶନ । ମତେ ଲାଗେ, ତାଙ୍କର ପାଖରେ ରହି ଥିଲା ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଠ ପରିଦର୍ଶନ କରିବାର ପାଇଁ ଲେଖିବାର ଓ ଭାବିବାର କୌଣସି ମୁଦ୍ରିତ ପାଇଁ । ବାପା ପେଟି ପାଇଁ ପରିଦର୍ଶନ କରିବାର ପାଇଁ ମୁହଁ ବୁଝିଲା ଯାଇବାରେ ଏହା ଏକ ମୁହଁ ବୁଝିଲା । ମୁହଁ ବୁଝିଲା ଯାଇବାରେ ଏହା ଏକ ମୁହଁ ବୁଝିଲା ।

ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା ପଢ଼ୁଙ୍କ ସହ ଗାନ୍ଧିକ ଅମରେଶ ବିଶ୍ୱାଳ ।

■ ବର୍ଷମାନ କେଉଁ କେଉଁ ସମୟରେ ଉପରେ ଲେଖିବାର ମନ୍ତ୍ରର ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ? ସାହିତ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ କି ?

■ ମୋ ମତରେ ଲେଖକର ନିକର ଅନେକ ସମୟା ଥିଲା । କେତେବେଳେ ଲାଗେ, ଲେଖକମାନେ ନିଜେ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ସମୟା । କୌଣସି ସମୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଲେଖକ ଲେଖନ୍ତି । ହଁ, ପ୍ରତି ଲେଖକ ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ସତେନ ନାଗରିକ । କେହି ଯଦି ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ

ଅଛରେ କଥାକାର ଅମରେଶ ବିଶ୍ୱାଳ...

ଜନ୍ମ: ୧୩ ଜୁନ ୧୯୭୨

ଜନ୍ମସ୍ଥାନ : ଗାଁହପୁର, ଯାଜପୁର ଜର୍ବାରାତି ପିତା— ବଂଶାଧାର ବିଶ୍ୱାଳ

ମାତା— ସୁଲତା ବିଶ୍ୱାଳ

ବୃତ୍ତି: ସାମାଜିକତା

(ଓଡ଼ିଶା ଲେଜନ୍‌ଡିଜନ ଲିମଟେଡ୍, ଓଡ଼ିଶା)

ବର୍ଷମାନର ଠିକଣା : ପୁର୍ବ ନମ୍-୫୫୫୧୨୦୩, ସମେଜଶାତିଆ, ପ୍ରେ-ରେସ୍ଟ୍ରେସନ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨୫୧୦୧୦୦
(ମୋ) ୯୮୭୪୧୯୧୫୦୩୦୭

ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ

- ୧. ଅବସମ୍ପନ୍ନା ଜାତୀୟ ଚରିତ୍ର (ପ୍ରବନ୍ଧ-୨୦୦୧)
- ୨. ବନ୍ଦମ ଲୋକର ସମୟ (ଗଢ଼, ୧୯୦୮)
- ୩. ସମ୍ବନ୍ଧାଳେ ରାଜାର୍ଟ୍ (ଗଢ଼, ୧୯୧୧)
- ୪. ବୁନିର ପରି ଝାଥିଏ (କିଶୋର ଜାବନୀ, ୧୯୧୩)
- ୫. ମଧ୍ୟବିତ୍ତ (ଉପନ୍ୟାସ, ୧୯୧୪)
- ୬. ବେଂଜାଲୁଅର ସୁମ୍ବ (ଗଢ଼, ୧୯୧୪)
- ୭. ଆବୁନ (ଗଢ଼, ୧୯୧୮)
- ୮. ହ୍ୟାଙ୍ଗଭାର (କବିତା, ୧୯୧୮)
- ୯. ପ୍ରଣାମର ପ୍ରେକ୍ଷିତା (ଉପନ୍ୟାସ, ୧୯୧୯)
- ୧୦. ପାପ (ଉପନ୍ୟାସ, ୧୯୧୯)
- ୧୧. ଗାନ୍ଧାର ଚରିତ୍ର (ଭରମଣ ଉପନ୍ୟାସ, ୧୯୧୯)
- ୧୨. ପ୍ରେମିକାର ସାନ୍ଦରଭଣୀ (ପ୍ରେମଣ୍ଜି, ୧୯୧୦)
- ୧୩. ପ୍ରାପି ପ୍ରଲିବ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ (ଗଢ଼ ଉପନ୍ୟାସ, ୧୯୧୩)
- ୧୪. କୋଟ କୋଟ ଜାବନ (କୋଟ ଗଢ଼, ୧୯୧୯)
- ୧୫. ଏଗୁନ ଆରମ୍ଭ (ମିଳିତ ଉପନ୍ୟାସର ସହ ଲେଖକ)
- ୧୬. ସିଲହରେ ସକଳ (ମିଳିତ ଉପନ୍ୟାସର ସହ ଲେଖକ)

ଲୋକସି ସମୟାର ସମାଧାନ କରିବାକୁ ହେଲା କାହାର ଜାବନ । କିନ୍ତୁ ସମୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଲେଖିଲେ ତାହା ପାଦିନିବାର ଯାଇବାକୁ ହେଲା ।

ଧାର୍ଯ୍ୟକିତା ହେଉଥିବା ବାକି ରାଜିଲା ଯାଇବାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଥା । ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ସମାଜର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଗଢ଼ ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଲେଖା, ସିଧାଏଲକ୍ଷ ସମାଜର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ସହ୍ୟତା ଦିବ । କୌଣସି ଲେଖାରେ ଯଦି କିନ୍ତୁ ବାର୍ଗୀ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ହେଲା ଦେବି, ତାହା ପାଇଁ ଗା'ର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଲେଖା, ସାମାଜିକ ବିଜ୍ଞାନ ପ୍ରଭୃତି କରିବାକୁ ହେଲା ।

■ ଦୁଇନାଦୁଇ ଭାବେ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଏବେ ଅଧିକ ସଂଧ୍ୟାରେ ଗଢ଼ ଲେଖା ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ପାଠକଙ୍କ ସଂଧ୍ୟା ସେହି ପରିମାଣରେ ବୁଝିଲା । ପାଠନାରେ ଘର୍ଯ୍ୟବାଦ ଆବଶ୍ୟକ । ଆବଶ୍ୟକ କାହାର ପାଠନାରେ ଘର୍ଯ୍ୟବାଦ ଆବଶ୍ୟକ ?

■ ଅଧିକ ଗଢ଼ ଲେଖା ହେଉଛି ତାହା ହଁ ଆଶ୍ୟକା ଓ ଖୁବି କଥା । ପାଠକ ଆଜି କମିଶିବା କଥା ହେବିବା କଥା । ଗଢ଼ର ଯଥିପାଇଁ ଯଥିପାଇଁ ପିତାମହ ହେଲା ପାଠନାରେ ଏହା ଏକ ମୁହଁ ବୁଝିଲା । ଏହା ଏକ ମୁହଁ

ପ୍ରଦୀପ ନାୟକ

ଦୃଶ୍ୟରେ ହେଉ କି
ଅଦୃଶ୍ୟରେ ହେଉ ପାଠକ ଓ
ସ୍ରଷ୍ଟାର ଭାବନାର,
ବିଚାରର ମିଳନ ହିଁ ଲେଖାର
ସାର୍ଥକତା ଭାବରେ
ନିଆୟାଇ ପାରିବ । ଆଉ
କାହାର କିଛି ହେଉ କି
ନହେଉ ନିଜ ସ୍ରଷ୍ଟାପଣିଆ
ଉପରେ ସ୍ରଷ୍ଟାର ବିଶ୍ୱାସ ତ
ଦୃଢ଼ ହୁଏ ।

ପ୍ରିୟ ପାଠକ-୨୪

ପାଠକ ଓ ଲେଖକ ଉଭୟଙ୍କ ପାଇଁ ଅଜଣା

ଜଣେ ବନ୍ଦକୁ ସହ ମୁଁ କଟକ ଭରତିଆ
ଶାଖର ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଥାଏ , ଉଦେଶ୍ୟ
ଆଏ ଦୂର୍ଗପୂଜା ବିଶେଷାଙ୍କ କେତେଟି କିଶିବା ।
ଦୁଇ ଷେଷ ଗୋଟିଏ ଶୋଭନାଥାଏ । ସାମ୍ବାରେ
ଲାଗିଥିବା ବୋର୍ଡରୁ ପଢ଼ ଆମେ ଟେଲିଫୋନ
କଲୁ କେତେବେଳେ ଦୋକାନ ଶୋଭିବ । ଏଇ
ପଦ୍ଧତିକୁ କହି ବୋକାନୀ ଜଣକ ଅଧ୍ୟୟାତ୍ମି ବିଲମ୍ବ
କଲେ । ସୁଦର୍ଶାମ ଆମେ ଭରତିଆ ଶାଖର
ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟେ ଡୋ ବୋକାନୀ ଠାର
ବା' ପିଲାଯ । ପାଖରେ ବିଭିନ୍ନ
କିମିତି ବିଭାଗୀ ପାଖରେ ଦିଶ ଗାନ୍ଧି
ଅଛି । ଦୁଇଁ ବସନ୍ତ ଲୋକ । ଜଣେ ଫଳକୁ
ବାହିବାହି ଜିରିରେ ଭରୁଛନ୍ତି । ଆରଜଣକ
ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଛନ୍ତି ଯଦିଓ ରାତ୍ରାଥାତ୍କୁ
ଗାହିକ'ଶ ଗୋଟେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଫଳ କିମି ଜେନ
କରି ଜିରିରେ ଧରିବା ବେଳକୁ ଶାଖାଆତ୍ମ
ଗାହିଥିବା ଲୋକ ଜଣକ ଫଳ କିମିଥିବା ଲୋକର
କହୁହୁ - ଭଲ ଭାବରେ ନଜନ କରି କିମି ।

ଫଳ କିମିଥିବା ଲୋକ ପଚାରୁଛି - କାହିଁକି
କ'ଣ ହେବି କି ?
: କ'ଣ ହେବି ପଚାରୁଛି କ'ଣ ?
ବାଦମାବାତି କା ଯାଦୁ ପଚିନ୍ତି କି ?
: ବାଦମାବାତି କା ଯାଦୁ କ'ଣ କି ?
: ତା'ହେଲେ ତୁ ପଢ଼ିନ୍ଦୁ ବୋଧେ ।
ସମ୍ବଦରେ ବାହିବାହିଲା । ଏହୁ ଫଳ କିମିବୁ ତ,
ବାହିବୁ ଗୋଟେ ନଜନ ଥିବାର ପାରିବା । ଦେଖୁବ
କିଲେ, ଘରେ ଜେନ କଲେ ଘେରିବା ହେବ
ଆମୀଶ । ଏବଳା ହେଲା ଯାଦୁ, କମିଆ,
ନାୟକ

ହାତପେଇ ।
: କେମିତି ?
: ଆରେ ତୁ ପଢ଼ିନ୍ଦୁ ବାଦମାବାତି ଗପ,
କାହିଁକି କେମିତି ?
ଫଳ କିମିଥିବା ଲୋକବନ୍ଦ ଯେତିକି
ବେଳିଲା ନାହିଁ ତା ଥିଲା ତମକିମି ମୁଁ ଖୁବି
ବି ଲାଗିଲା । କାରଣ 'ବାଦମାବାତି କା ଯାଦୁ' ଗପ
ପଢ଼ିଥିବା ଲୋକଟି ଜାଣିଥିଲା ଲୋକାଟି
ଲାଗାର । କିମି ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ଲୋକାଟି ମୋ'ର ।
ଆମଣା ମଣିଷଟି ଭାବରେ ମୁଁ ସେ ଭରୁଲୋକଙ୍କ
ପଚାରିଲି - ମନ୍ଦିରା , ବାଦମାବାତି ଗପ କିଏ
ଲେଖୁଥିଲେ ? ମୋ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରତି ଆଦୋ ଗୁରୁତ୍ୱ
ନଦେଲା ପରି ଭରୁଲୋକ ଜଣକ ଅନ୍ୟମନ୍ୟ ପରି
କହିଲେ - ପଢ଼ିବି, ହେଲେ କିଏ ଜଣେ
ଲେଖୁଥିଲେ ମନେ ନାହିଁ ।

ହାତରେ କଲା କରି ପାବନାକୁ ଦେଖୁ ପଚାରିଲା -
- କେବେକ କ'ଣ ଜେମିଲା ପାଇଁ ଫଳ କିମିଲି ?
ନୁହା କହିଲା ହୁଁ ହେ, ତେ ଜେମିଲା ବାହିବିକି
ତା ଏହି ଭଲ ଫଳ ଦେଖୁଲି କିମି ଆଲିଲା ।
ନାହିଁ ଥଣ୍ଡ କରି କହିଲା - ବିକିଅ । ହେଲେ
କେବେ ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଯାଦୁ କରିବି ଦେଖିବା ।
ବୁଢ଼ କହିଲା - କି ଯାଦୁ ? ନାହିଁ କରିଲା ଏଇ
ବୋଟିଏ ଯାଦୁ ଆର । ମୁଁ ଏହିତି ଯାଦୁ କାହିଁକି
ଯେ, ଏହି କହି ଆଖୁକି ମିନିମିର କରି ଯାଦୁକର
ପରି ଫଳ କରି ଉପରେ ହାତବୁଲେଇ ଆଲିଲା ।
କହିଲା କେବେ କିମି ପରିଚାର ଖୋଲି
ଦେଖୁଲା । ବୁଢ଼ ଖୋଲି ଦେଖୁଲା । ପରେ
କାମକରେ କାମକର କାମକର କାମକର
ନାଯକା କେବେ ଗାଁ ବସରେ । ନାହିଁ
କେବେ କିମିଲି ମନେ କିମିଲି ହେଲେ
କିମିଲି ମନେ କିମିଲି ।

ଆଖୁକି ମଥାରେ ଖୋସି ଦେବ ପଚାରିଲା -
- ଏହାକୁ କ'ଣ କିମି ? ନାହିଁ କହିଲା ଇଏ ପରା
ବାଦମାବାତି କା ଯାଦୁ । ଆଜି ଯାଦୁ ଘରରେ
ଦେଖିବ ଜେମିଲା ତ ଖାଲିବ ନାହିଁ ତମ ମୁଁକୁ
ଫୋପାଇବ ।

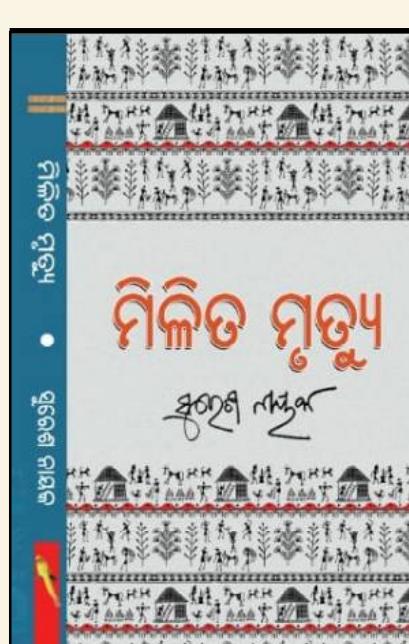
ପାଠକ କିଏ ସେବିନ ତାଙ୍କ ଠିକଣା
ଦି ପଚାରି ନାହିଁ । ସେ ଗପର ଲେଖକ କିଏ
ଜାଣିବାକୁ ଆଖୁକି କି କରି ନାହାନ୍ତି । ମେତେ
ଲାଗିଲା ଉଦୟ ଦିନରୁ ଯେବା ଠିକାଇ । ପାଠକ
ଲେଖାଟିଏ ପଚାରି, ଲେଖା ଦ୍ୱାରା ମନେହରିବା
ପରି କଳି କିମି ଉପରେ ହାତବୁଲେଇ ଆଲିଲା ।
କାହିଁକି କେବେ କିମି ପରିଚାର ଖୋଲି
ଦେଖୁଲା । ବୁଢ଼ ଖୋଲି ଦେଖୁଲା । ପରେ
କାହାର କିମି ଯାଦୁ କରିବି ଦେଖିବା । ଏହାର
ଏହିରେ ପାଠକ ସମୟ ଦେବ ଖରାପ
ଲେଖାଟିଏ ପଢ଼ି କ'ଣ ଯାର ଲେଖକଙ୍କ ଖୋଲି
ନିଜ ମନର ଖୋଲି କରିଥାଏ କି ?
ଅପରପକ୍ଷରେ ସ୍ରଷ୍ଟାରେ ପ୍ରତାଶା ନରଖୁ
କୋଣି ଅଟିନ୍ଦୁ ଅଜଣା ପାଠକ ପାରୁ ଏତିକି

ପ୍ରିୟ ପାଠକ

ପାଠକା ତ ଭାଗ୍ୟର କଥା । ଦୃଶ୍ୟରେ ହେଉ ପାଠକ ଓ ସ୍ରଷ୍ଟାର
ଭାବନାର, ବିଚାରର ମିଳନ ହିଁ ଲେଖାର
ସାର୍ଥକତା ଭାବରେ ନିଆୟାଇ ପାରିବ । ଆଉ
କାହାର କିଛି ହେଉ କି ନହେଉ ନିଜ
ସ୍ରଷ୍ଟାର ବିଶ୍ୱାସ ତ ଦୃଢ଼
ହୁଏ । ବାସ କଥା ଏତିକି

♥ କନ୍ଧପାତା, ମଦନପୁର, କେନ୍ଦ୍ରପାତା
(ମୋ) : ୮୯୧୭୩୦୭୦୨୨୭

ମନନଶୀଳତାର ଅନନ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି
: ସୁରେଣ୍ଟ ନାୟକଙ୍କ 'ମିଳିତ ମୃତ୍ୟୁ'ପଢ଼ିବା
ଘରେ...

ଏଠି କେବେ ଦେବତା ମୂଳ ପାଆନ୍ତି
ମୁଁ ଜାଣନା
ଜାଣନା ବୋଲି ମୁଁ ପାଠିବିଏ
ହାତ ଯୋଡ଼ିବି ଅନ୍ଧମା ଶିଖରକୁ ।
(ଅନ୍ଧମା)

ଏ ଆକାଶ ରହି ରହିବା ମାତ୍ର
ଏବେ ଏହୁ ଆହି କିମି ଦୁର୍ଗା, କିମି ଶୁଭମି
ଯେତିକି ଶୁଭମି, ଯେତିକି ଦୁର୍ଗା କେବଳ
ଦୁର୍ଗା କାହା ଶୀର୍ଷ ସ୍ଵର୍ଗ କାହା
ବହିର ମୁଖ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ଆହିବା । ଏହାର ନାମର ବିଶ୍ୱାସ
କହିବାକି ପାରି କିମି ପାରିବାକୁ ନାହିଁ କିମିଲି
କିମିଲି ମନେ କିମିଲି ହେଲେ
କିମିଲି ମନେ କିମିଲି ।

ଏ ଆକାଶ ରହି ରହିବା ମାତ୍ର
ଏବେ ଏହୁ ଆହି କିମି ଦୁର୍ଗା, କିମି ଶୁଭମି
ଯେତିକି ଶୁଭମି, ଯେତିକି ଦୁର୍ଗା କେବଳ
ଦୁର୍ଗା କାହା ଶୀର୍ଷ ସ୍ଵର୍ଗ କାହା

